

det måtte Riksdagen besluta den ändring i de af Riksdagen i skrifvelse den 13 maj 1891 fastställda villkoren för låns beviljande ur fonden till fiskerinäringens befrämjande att tiden för lånens amortering bestämmes till *högst* åtta år och inom den sålunda angifna gränsen må af Kongl. Maj:t lämpas efter de skilda lokala förhållandena.

Stockholm den 28 januari 1893.

Axel Vilh. Ljungman.

N:o 202.

Af herr **A. V. Ljungman**, om anslag för inrättande af en ny byrå inom civildepartementet.

Det har sedan lång tid tillbaka varit offentligen erkänt, att civildepartementet är det med arbete mest betungade af statsdepartementen. Ärendenas mängd är nemligen här större än inom något annat departement, hvarförutom mål af den mest *olikartade* beskaffenhet äro sammanförda till behandling af samma embetsmän.

Då för exempel en och samma person skall såsom byråchef samtidigt handlägga »ärenden angående skjutsväsendet, väghållning och dylikt, flottning, fiskerinäringen, bergsbruk, skiftes- och afvittringsverken, husdjurssjukdomar, patent- och varumärken med mera»; då det vidare, exempelvis, åligger en och samma byråchef att handlägga den massa af ärenden, som angå statens och enskildes jernvägar samt väg- och vattenbyggnaderna samtidigt med ärenden rörande landtbruket med mera; och då det enligt instruktionen tillika af byråchef fordras, att han icke allenast skall till föredragning bereda de mål och ärenden,

som falla inom dessa vidsträckta områden, samt deri afgifva förslag till beslut, utan äfven öfverse koncepten, med uppmärksamhet följa sådana frågor, hvilka falla inom byråns verksamhetsområde, samt i dem utarbета de förslag och utlåtanden, som anbefallas, med mera; så är det helt naturligt, både att ärendena skola få vänta på föredragning och att icke hela den sakkännedom, som för alla dessa olikartade måls behöriga handläggning i högsta instans är i hvarje särskildt fall nödig, kan hos samme byråchef förutsättas.

Då de mål och ärenden, som bero af civildepartementets handläggning, i följd häraf icke kunna med önskelig skyndsamhet afgöras och ej heller, sedan de inför Konungen föredragits, kunna nog hastigt expedieras, så kan tydligen icke heller skulden dertill läggas å de särskilda embets- och tjänstemännen inom departementet utan å departementets organisation i dess helhet. Det synes vidare antagligt, att ifrågasvarande för allmänheten på mångahanda sätt känbara missförhållanden skulle, i väsentlig mån åtminstone, afhjelpas genom inrättande af ännu en byrå inom departementet, hvarigenom vederbörande blefve i tillfälle att på ett lämpligare sätt sammanföra mer likartade ärenden, nödigt inskränka byråchefernes verksamhetsområden och i högre grad tillgodogöra sig byråtjänstemännens duglighet och förvärfvade speciella sakkunskap samt berättigade anspråk kunde ställas icke blott å ökad snabbhet utan ock å större grundlighet vid ärendenas behandling.

På grund af hvad sålunda anförts, får jag härmed hemställa,

det måtte Riksdagen för inrättandet af en ny byrå inom civildepartementet anvisa till lön och tjänstgöringspenningar åt en byråchef 6,400 kronor och åt en kanslisekreterare 4,000 kronor, hvarigenom nu utgående anslag till civildepartementets afdelning af Kongl. Maj:ts kansli komma att ökas till 87,100 kronor.

Stockholm den 28 januari 1893.

Axel Vilh. Ljungman.
